GINUNGAGAP

— “Ginungagap” 1980 —

Nominated for Nebula Award for Best Novelette 1980

de Michael Swanwic

Traducerea:

Abigail ieşi din Mama Miloasă şi luă reţeaua translatoare până la Cilindrul Toledo, în parcul Industrial Iuno. Stelele înfloriră, clipiră şi dispărură de cinci ori. Era o călătorie lungă, o jumătate de orbită în jurul soarelui.

Toledo era unul din cilindrii comerciali vechi, acum ocupat aproape în întregime de birocraţi, manipulatori de hârtii şi liber profesionişti. Nu era locul favorit al lui Abigail pentru o vizită, dar îi trebuia o slujbă şi 3M îi cumpărase deja contractul.

Funcţionarul de la slujbe îşi vopsise părul de pe piept în galben cu cache-sexul verde şi bijuteriile turcoaz. Îşi plimbă degetele pe o claviatură, aducând un şir nesfârşit de detalii legate de carieră.

– Te-ai descurcat mişto aici, comentă el.

Abigail îşi îndoi neglijentă braţul cel nou. Era reuşit, însă ceva mai roz decât restul corpului. Şi slab, bineînţeles, dar exerciţiile aveau să-l aranjeze.

– Mersi, făcu ea. Îşi aşeză braţul sub un sân şi compară culorile. Se potrivea perfect cu sfârcul. În mod limpede, prea roz. E ceva de lucru? urmă ea.

– Nţţ, răspunse funcţionarul. O bâzâitoare îi zbură pe lângă ureche, o deplasare aproape insesizabilă a aerului. Văd că te-ai înscris pentru colonia Proxima.

– Îşi făcuseră plinul. Hei, ce naiba, n-ai nimic pentru o gravitaţională?

– N-am zis aşa ceva, mormăi funcţionarul. O să găsesc... Hopa! Ce-i asta! Abigail îşi întinse gâtul, dar nu putu zări ecranul. Ai o etichetă de trimitere pe fişa de slujbă.

– Şi ce înseamnă asta?

– Lasă-mă să citesc.

O floare-de-miere căzu în părul lui Abigail şi femeia o îndepărtă cu un gest nervos. Funcţionarul avea biroul în aer liber, înconjurat de un gard viu şi acoperit cu o boltă de viţă. Uneori, Abigail găsea vechile cilindre Centură puţin cam extravagante pentru gustul ei.

– Mda, ridică privirea funcţionarul. Bell-Sardia vrea să te angajeze. Termen neprecizat, contract unilateral. Răsuci displayul către ea: Nişte condiţii foarte convenabile, dar asta-i normal la un contract de risc înalt.

Funcţionarul căută mai departe.

– Uite, ciocăni el cu un deget în ecran. Sunt o grămadă

de formulări juridice, dar esenţa este că doresc un pasager de testare. Pentru un aparat făcut de ei, care utilizează găurile negre ca mijloc de transport interstelar.

– Imposibil, comentă Abigail. Forţele de gravitaţie...

– Scuteşte-mă. Poate că au găsit o cale de rezolvare a problemei. Întrebarea este: te interesează sau nu?

Abigail privi în sus, prin boltă, la un pârâu care şerpuia prin ţinutul curbat de deasupra capului. În el se bălăceau copii. Numără foarte încet până la o sută, încercând să pară ca se gândea profund.

Abigail îşi fixă curelele translatoare şi încuviinţă spre tehnicianul aflat în afara cabinei. Tehul îi atinse consola şi un câmp uşor de stază o imobiliza pe Abigail şi aerul din jurul ei, în vreme ce peretele cabinei se deschise ca un iris uman. Cu o mişcare lină şi rapidă a mâinii, translatorul îi recanaliză inerţia şi-i conferi o viteză apropiată, dar nu egală, de cea a luminii.

Stelele înfloriră în jurul ei şi soarele dispăru. Abigail inspiră adânc şi... se găsea în cabina receptor. Relativitatea nu-i furase decât o fracţiune din timpul de tranzit. Îşi desfăcu curelele şi ţopăi până la docul navetei de pe staţia de margine.

Pilotul rânji când o văzu intrând, apoi reveni cu atenţie la comenzi. Era tânăr şi purta dungi de machiaj cafeniu de-a curmezişul pieptului şi al coapselor - doar cu puţin mai închis decât culoarea pielii. Vesta din plasă era aproape de prost gust, însă o purta bine şi arăta mai degrabă năstruşnic decât prea îmbrăcat. Abigail se pomeni regretând că nu avea pe ea decât cache-sexul şi oja de pe unghii - i-ar mai fi trebuit nişte bijuterii sau, poate, machiaj. În comparaţie cu el se simţea neînsemnată.

Displayul stelar arăta două inserţii, dirijate de camere sincrone. Sub ele clipeau alfanumerice. Una indica destinaţia ei: baza concentrică, rotindu-se cu viteze uşor diferite. Baza era acoperită de supergrafii roşii şi portocalii. Considerând distanţa ei faţă de uzinele Centurii, avea o mărime respectabilă.

Motoarele porniră şi Abigail se fixă în scaunul pasagerului. Al doilea insert...

„Ginungagap, singura gaură neagră cunoscută în câmpul gravitaţional al soarelui, a fost descoperită în 2033”, şopti un glas. „Prezenţa ei lămurea binecunoscutele variaţii inexplicabile ale orbitelor planetelor exterioare”. Arthur C. Clarke „a fost...”

– E necesar? întrebă Abigail.

– Absolut, răspunse pilotul. De vreun an, am abandonat programul turistic, dar regulamentul a rămas neclintit. Aici sunt foarte stricţi cu regulile. Îi făcu cu ochiul lui Abigail. Mai rezistă un pic până... Începu să moşmondească la comenzi.

„.....construită după patruzeci de ani şi comunicaţiile cu colonia Proxima au început la scurt timp după aceea. Ginungagap...”

Vocea se opri.

– Abigail Vanderhoek, zâmbi ea a mulţumire.

– Cheyney, făcu pilotul. Tu eşti vagabond de vid. Însă m-am plictisit şi am înhăţat primul contract semipermanent peste care am dat.

– Fu am cam luat-o în direcţia opusă.

– Probabil că aşa aş fi tăcut şi eu, comentă Cheyney amabil. Totuşi, e o cale nasoală. Pe mine m-au cusut de trei ori.

Îi arătă cicatricile: o tăietură lată de-a curmezişul abdomenului, o pată roşiatică lângă un sfârc şi o semilună albă, pe jumătate acoperită de scalp.

– Le-aş fi putut curăţa, dar, după cum văd eu lucrurile, viaţa e un proces în care agoniseşti cicatrici şi experienţă. Aşa că, le-am păstrat.

Dacă ar fi crezut că încerca să o impresioneze, Abigail l-ar fi flituit imediat. Însă, în mod limpede, făcea parte dintr-o autodramatizare, posibil justificată, probabil nu. Abigail bănuia că, exceptând călătoria de rutină pe Pământ, „Clarke” era tot atât de faundat, într-un puţ gravitaţional pe cât fusese Cheyney vreodată. Cu toate acestea avea un aer bărbătesc, iresponsabil şi atrăgător.

– Mă duci peste fire? îl întrebă ea.

Cheyney pilotă naveta în jurul reţelei de comunicaţii care îl înconjura pe „Clarke”. Pe sub ei trecură kilometri de dantelării metalice.

Cheyney arătă o antenă concavă micuţă în margine şi o îngrămădire de antene liniare mai în spate.

– Cea din margine transmite în Ginungagap, explică el. Celelelalte transmit informaţii la şi de la Mamă.

– Mamă?

– Aşa i se spune lui „Arthur C. Clarke”.

Pilotul viră naveta cu un gest neglijent şi se lansă într-o

poveste lungă şi vulgară asupra originii poreclei. Abigail râse şi Cheyney întinse un deget:

– Acolo este Ginungagap.

Abigail privi atentă.

– Unde? Nu văd nimic.

Se uită la al doilea insert de pe display, unde se afla imaginea mărită a găurii negre. Nu era câtuşi de puţin impresionantă: o pată roşie pe un fundal negru. În câmpul stelat era complet invizibilă.

– Dezamăgitor, nu? Dar foarte periculoasă. Chiar şi la distanţa asta, există o grămadă de ionizare dinspre discul de acreţiune.

– De asta există o staţie de margine?

– Mda. Concentraţia particulelor variază, dar dacă translatorul ar fi exact pe „Clarke”, am pierde probabil o treime din pasageri.

Cheyney o lăsă pe Abigail la ecluza echipajului şi naveta dispăru. Abigail rămase pe loc, nehotărâtă.

– Tu eşti gravitaţionala pe care o şutăm în Ginungagap...

Bărbatul scund şi masiv ajunsese lângă ea înainte să-l fi văzut. Avea o privire pătrunzătoare. Cache-sexul era de un portocaliu conservator.

– Mi-a plăcut figura cu braţul. Îţi trebuie ceva curaj să faci aşa ceva. Îi scutură mâna: Sunt Paul Girard. Şeful securităţii externe. Mă ocup de antrenamentul tău. Joci ping-pong verbal?

– De ce întrebi? contracară ea automat.

– Nu ştii?

– Ar trebui să ştiu?

– Vrei să ştii acuma sau mai târziu?

– Răspunsul o să fie diferit mai târziu?

Un zâmbet încreţi chipul dur al lui Paul.

– O să te descurci. O apucă de braţ şi o conduse pe un coridor în pantă. Perioada de antrenament este destul de scurtă. Repetiţia generală este programată peste două săptămâni. După aceea evenimentele se vor precipita. Vrei să începi acum antrenamentul?

– Am de ales? întrebă Abigail amuzată.

Paul se opri brusc.

– Fii atentă, rosti el. Regula numărul unu: Cu *mine* nu te joci. Înţelegi? Pentru că eu câştig întotdeauna. Nu uneori, nu de

obicei -întotdeauna.

Abigail îşi eliberă braţul.

– Special m-ai împins în direcţia asta, făcu ea furioasă.

– Consider-o ca parte a antrenamentului. O privi în ochi: Indiferent câte puţuri gravitaţionale ai coborât, tu continui să fii produsul unei culturi cvasi-spaţiale: protejată, încrezătoare, gata să iei lucrurile aşa cum sunt. Asta e o atitudine periculoasă şi vreau să înţelegi lucrul ăsta. Vreau să înveţi să priveşti dincolo de masca faptelor. Vreau să te maturizezi. Şi aşa vei face.

„Nu fii atât de sigur." Un surâs străbătu figura lui Paul, de parcă îi citise gândurile. Abigail vorbi cu glas tare:

– Pare niţel cam exagerat pentru o călătorie către Proxima.

– Lecţia numărul doi, zise Paul. Nu te grăbi cu afirmaţiile. Nu o să mergi către Proxima. O conduse în jos, spre afară, spre rampa ce dădea în următorul inel, oprindu-se pentru câteva clipe în dreptul joncţiunii, ca să se obişnuiască cu viteza de rotaţie mai mică. O să vizitezi păianjeni, continuă el, apoi indică cu mâna. Aici este sala comenzilor.

Sala comenzilor era uriaşă şi cavernoasă, scăldată într-o lumină slabă şi sumbră. De-a lungul potecilor şerpuite, ce rătăceau aleator prin spaţiile de lucru, erau instalate claviaturi. Spoturi de lumină cădeau pe fiecare consolă şi operator. Între console era vegetaţie nictalopă.

– Aici e inima monstrului, rosti Paul. Consolele verzi se ocupă de comunicaţiile cu Proxima - de acum operaţii de rutină. Însă cele albastre...

Cu ochii strălucind ciudat, îi arătă femeii. Deasupra terminalelor atârnau monitoare argintii pe care pluteau imagini vagi, cu paraziţi. pete alb-negre, pe care Abigail nu le putea asimila cu forme cunoscute.

– Aceia, spuse Paul, sunt păianjenii. Comunicăm cu ei în timp real. Întârzierile răspunsurilor sunt datorate numai traducerii automatelor.

Printr-o schimbare bruscă a percepţiei, petele deveniră siluete de arahnide. Masa acea neagră, fluturând peste ecran, era piciorul unui păianjen, iar cealaltă era toracele lui. Abigail simţi o aversiune imediată, primară, înlocuită după aceea de uimire totală.

– Extratereştri? şopti ea.

– Da.

De fapt, semănau cu păianjenii. În aceeaşi măsură în care oamenii semănau cu maimuţele. Cele opt picioare prezentau fiecare câte o articulaţie suplimentară, iar configuraţia mandibulelor era complet alta. Dar, pentru un ochi de necunoscător, erau păianjeni.

– Dar e... De cât timp aţi...? De ce Dumnezeu ţineţi totul în secret?

O bucurie nedefinită creştea în Abigail. Se deschidea un întreg univers de posibilităţi, de parcă după o viaţă întreagă petrecută într-o cutie, cineva ridicase capacul.

– Securitatea industrială, răspunse Paul. Aparatul care te va trimite pe tine prin Ginungagap în gaura lor neagră este o invenţie a păianjenilor. Vrem să-l obţinem în schimbul unor date optice, însă legea nu ne va proteja drepturile până nu-i demonstrăm utilitatea. Nu vrem să intre pe fir celelalte corporaţii. Făcu un semn cu capul spre cel mai apropiat ecran alb-negru: După câte vezi sunt slăbuţi în optică.

– Mi-ar plăcea să pot vorbi...

Abigail se opri, dându-şi seama că sună ca o fetiţă plină de speranţe.

– O să-ţi aranjez o prezentare.

Dintr-o parte se auzi un foşnet. Abigail se întoarse şi văzu ieşind din tufişuri un molan mare, negru, cu burta şi labele albe.

– Acesta este respectabilul şef al Comunicaţiilor Extraterestre, spuse Paul acru.

Abigail pufni în râs, apoi îşi drese glasul stânjenită, dându-şi seama că bărbatul nu vorbea despre motan.

– Julio Dominguez, şeful secţiei translatori, continuă Paul. Abigail Vanderhoek, specialist gravitaţional.

Bătrânul cel zbârcit surâse profesional:

– Presupun că pisălogul nostru rezident a explicat cum funcţionează reţeaua de comunicaţii, aşa este?

– Păi..., începu Abigail.

Dominguez plescăi din limbă. Purta un cache-sex galben şi un papion asortat, puţin cam înzorzonat pentru un om de vârsta lui.

– De fapt, destul de simplu. Viteza de fugă dintr-o gaură neagră este mai mare decât viteza luminii. Deci, în Ginungagap

viteza luminii nu mai reprezintă limita vitezei de comunicare.

Se opri îndeajuns pentru ca Abigail să-l privească derutată.

– Ceea ce este un mod mai complicat de-a spune că atunci când aţintim un fascicol de electroni spre graniţa limitei staţionare, el apare în altă parte... iese din altă gaură neagră. Şi dacă-l aţintim *aşa cum trebuie...,* glasul i se înalţă ascuţit, ...va ieşi din gaura neagră pe care am ales-o noi. Fenomenul fizic este simplu. Toată arta constă în exactitatea ţintirii electronilor.

Motanul înaintă până lângă Abigail. se frecă cu fruntea de piciorul ei şi mieună insistent. Femeia se aplecă să-l ridice.

– Dar dintr-o gaură neagră nu poate ieşi nimic, obiectă ea.

– Aha, chicoti Dominguez, dar înăuntru poate cădea orice, nu? Adică şi un pozitron. Însă un pozitron care cade în Ginungagap în timp pozitiv nu este decât un electron care iese într-un timp negativ. Ceea ce înseamnă că un pozitron care cade într-o gaură neagră în timp negativ este de fapt un electron ieşind în timp pozitiv - exact efectul dorit de noi. Imaginează-ţi că Ginungagap este manifestarea fizică a unui semn de echivalenţă în matematică.

– Îmhî. Încuviinţă ea, simţindu-se pusă la punct. De-a lungul potecii zburau molii albe. Motanul le urmărea fascinat. În vreme ce ea îl mângâia pe cap.

– Oricum, electronii ies, şi, odată ce avem date, teoria trebuie să se supună, umilă.

– Povesteşte-mi despre păianjeni, îl întrerupse Abigail. Moliile ţâşneau în sus, în lateral. În jos, un balet aleator în trei dimensiuni.

– *Extratereştrii,* se încruntă Dominguez spre Paul, continuă să reprezinte un mister pentru noi. Facem schimb de fapte, descrieri, tehnologii ale unor unelte, însă întrebările importante nu se împărtăşesc stângacelor noastre coduri matematice. Cunosc ei dragostea? Apreciază ei frumuseţea? Cred ei în Dumnezeu, eh?

– Vor ei să ne mănânce? interveni Paul.

– Nu fi ridicol, se răsti Dominguez. Bineînţeles că nu.

Moliile se despărţiră când ajunseră la Abigail. Câte două o ocoliră prin fiecare parte; una îi zbură peste un umăr. Motanul se repezi cu laba după ea.

– Motanul se numeşte Bla-bla. zise Paul. L-au colorat puştii din Bio. Dominguez deschise gura, apoi o închise.

Abigail îl scărpina pe Bla-bla sub bărbie. Motanul îşi arcui spinarea şi începu să toarcă zgomotos.

– Cu permisiunea dumneavoastră, continuă Paul.

Se apropie de o consolă şi-l dădu la o parte pe operator.

– Din punct de vedere tehnic, trebuie să vorbeşti un limbaj convenţional, dar dacă îl păstrezi simplu şi lipsit de jargoane, n-ar trebui să ai nici un fel de probleme. Apăsă pe claviatură: Salutări rituale, păianjene.

Urmă o pauză. După aceea, păianjenul se mişcă şi un picior păros flutură peste ecran.

– Salut, omule.

– Prezentări: Abigail Varderhoek. Ea este reprezentanta noastră. Ea va veni cu spinerul.

Altă pauză. Mai multe mişcări din picior.

– Salut Abigail Varderhoek. Tranziţia vidului, bla-bla, se opreşte, bla-bla, beneficii comerciale, bla-bla, arată tot în spaţiu.

– Cam păcătoasă traducere, comentă Paul şi-i făcu semn lui Abigail să vorbească.

Femeia ezită? apoi întrebă:

– O să ne vizitaţi şi voi? Aşa cum vă vizităm noi?

– Nu, ştii.... începu Dominguez, însă Paul îi făcu semn să tacă.

– Nu, Abigail Varderhoek. Suntem fiinţe bazate pe sulf.

– Nu înţeleg.

– Voi puteţi, bla-bla, gaura neagră prin, bla-bla, spiner pentru că sunteţi fiinţe bazate pe carbon. Carbonul formează uşor lanţuri, dar sulful se combină în reţele şi rozete. Bla-bla, noastră, formează doar bla-bla, sulful formează lanţuri scurte.

– O să-ţi explicăm noi mai târziu, şopti Paul. Dă-i drumul, te descurci perfect.

Abigail ezită din nou. Oricum, ce să vorbeşti cu un păianjen? În cele din urmă întrebă:

– Vreţi să ne mâncaţi?

– Oh, Christoase, ia-o de acolo, exclamă Dominguez şi se întinse spre claviatură.

– Nu, îi şopti Paul. Vreau să aud răspunsul.

Câteva din picioarele păianjenului descri-seră mişcări complicate.

– Problema este falsă. Fiinţele bazate pe sulf nu câştigă nimic consumând fiinţele care se bazează pe carbon.

– Vezi, făcu Dominguez.

– Dar dacă ar fi posibil? insistă Abigail. Dacă *aţi putea* să ne mâncaţi şi să câştigaţi ceva? Aţi face-o?

– Da, Abigail Varderhoek. Cu mare plăcere.

Dominguez o împinse în lături.

– Ne pare extrem de rău, se adresă el extraterestrului. A fost o neînţelegere, teribil, teribil de neplăcută. Tu! îi strigă operatorului. Vino înapoi şi aranjează lucrurile.

Paul rânjea răutăcios.

– Haide, îi spuse lui Abigail. Am rezolvat destule aici pentru o zi.

Când porniră, Bla-bla se zbătu în braţele femeii şi sări jos. Ateriză pe podea pe toate cele patru labe şi dispăru în frunziş.

– Chiar ne-ar mânea? întrebă Abigail. Apoi îşi corectă întrebarea: Asta înseamnă că sunt ostili?

Paul înălţă din umeri.

– Poate au crezut că ne jignesc dacă *nu* se oferă să ne mănânce. O conduse către cabina ei. Mâine începem adevăratul antrenament. Între timp poţi alcătui o listă cu toate modurile în care păianjenii pot face rău dacă noi asigurăm transportul şi ei *sunt* ostili. După aceea, o altă listă cu toate motivele pentru care n-ar trebui să ne încredem în ei. Făcu o pauză. Treaba asta am făcut-o şi eu. O să constaţi că listele alea sunt destul de lungi.

Cabina lui Abigail nu era spectaculoasă, dar o decoraseră bine. Un peisaj stelar complet tapeta pereţii, podeaua şi plafonul, doar parţial acoperit de un cadru interior pe care se ridicau viţe de vie. Cineva îi analizase cu atenţie gusturile.

– Bună!

Salutul vesel o surprinse. Se răsuci şi văzu că hamacul îi era ocupat.

Cheyney se ridică şi-şi lăsă picioarele peste marginea hamacului, legănându-se uşor.

– Hai încoace.

Atinse un bulon invizibil şi albastrul peisajului stelar se, schimbă într-un purpuriu intens, erotic.

– Cam ce crezi că faci aici? întrebă Abigail.

– Avem câteva ore libere, răspunse pilotul, aşa că m-am

gândit să te seduc.

– Ei bine, Cheyney, făcu Abigail. Îţi apreciez sinceritatea. De aceea n-o să spun nu.

– Mulţumesc.

– O să spun: poate altădată. Acum şterge-o. Sunt obosită.

– Bine. Cheyney sări jos şi se îndreptă, legănându-se, către uşă. Se opri. Ai spus altădată, da?

– Altă dată. Gata.

Îi făcu cu ochiul şi dispăru.

Abigail se zvârli în hamac şi deplasă spre roşu peisajul stelar până când universul deveni o spirală de tăciuni încinşi. Plictisitoare fiinţă. Nu exista nici o speranţă pentru altceva decât o relaţie extrem de superficială cu el. Închise ochii şi zâmbi. Din fericire ea nu era disponibilă pentru o relaţie serioasă.

Adormi.

Cădea...

Abigail coborâse nava la o distanţă convenabilă de laboratorul robot al lui 3M. Domul geodezic al laboratorului adunase nori albi înspre nord, unde Mik Olympus se iţea deasupra orizontului. Altfel, toate - sol, cer, stânci - aveau portocaliul standard al lui Marte. Coborâse pe sol şi îşi fixase raniţa cu provizii.

Aprovizionarea staţiilor 3M-RL era un contract de rezistenţă: uşor, dar monoton. De aceea poate că fusese mai puţin atentă ca de obicei atunci când coborâse panta abruptă, presărată de bolovani, sau poate că piatra s-ar fi răsucit indiferent cât de atentă şi-ar fi aşezat talpa. Glezna îi cedase şi ea fandase într-o parte, însă raniţa îi deplasase centrul de greutate prea mult ca să se poată redresa.

Căzuse, fluturând din braţe.

Alunecarea de teren o purtase în jos, într-un norişor de praf şi vălmăşag de mişcări, smulgându-i carnea şi fisurându-i oasele. Dar, înainte de a simţi durerea, costumul îi injectase un sinestezic nervos, transpunând senzaţiile în culori: roşu, stacojiu şi cafeniu, cu vârfuri rapide şi galbene atunci când un bolovan o izbise în coastă. Se prăbuşise într-un curcubeu rotitor de lumină.

Se oprise într-o explozie de portocaliu. În jurul ei pietricelele se opriseră. O dâră de praf plutise, îndepărtându-se către orizontul cel roşu. Un bolovan mare, cu muchii ascuţite, se

rostogolise, retezându-i curelele raniţei. Uneltele, proviziile, rezervele de aer, se înălţaseră şi căzuseră încet pe sol.

O cheie de buloane, lungă cât braţul ei, se izbise de sol, la câţiva centimetri de casca ei. Femeia clipi şi, brusc, totul deveni real. Îşi mişcă picioarele. Înălţând nori de praf şi nisip, îşi trase picioarele sub ea, glezna respectivă era strălucitor de aurie şi încercă să se ridice.

Fu însă oprită de o smucitură a braţului. Chiar pe când întorcea capul, deveni conştientă de un purpuriu închis în mâna ei stângă. Era prinsă de un bolovan, nu îndeajuns de mare ca să revendice cine ştie ce drepturi. Degetele n-aveau nici o culoare.

– Drăguţ, murmură ea. Trase de braţ, împinse bolovanul. Nu se mişcă nimic.

Apăsă cu bărbia contactul radio:

– Salut către staţie, rosti ea. Ezită, simţindu-se jenată, apoi urmă: *Ajutor*; repet. *Ajutor.* Puteţi să trimiteţi o echipă de salvare după mine?

Nu se auzi nici un răspuns. Cu o senzaţie de vomă în fundul gâtului. Abigail duse mâna la partea din spate a căştii. Prin mănuşă simţi ceva ascuţit, nişte nisip, rămăşiţele sparte ale aparatului de radio.

– Cred c-am încurcat-o. Vorbise cu glas tare şi-şi ascultă cuvintele. Seci, lipsite de emoţie - probabil adevărate. Însă nimic care să provoace panica.

Inventarie rapid ce avea la îndemână. Un costum intact cu cască. O cheie de buloane. O grămadă de bolovani, mulţi în imediata apropiere. Aer suficient pentru - verifică indicatorul din cască - aproape o oră. Presupun că staţia făcea verificările conform programului, şi plecau imediat, avea doar jumătate din aerul necesar.

Majoritatea obiectelor din raniţă erau risipite mult prea departe ca să poată fi ajunse. Doar un rezervor dreptunghiular, de gaz, căzuse mai aproape. Abigail se întinse, dar nu putu să-l ajungă, miji ochii, însă nu putu citi inscripţia de pe ştuţ. Mai mult ca sigur, era gaz lichefiat - azot sau oxigen - pentru laboratorul robot. Exista şansa să fie rezervorul suplimentar de aer. În cazul acela ar fi putut trăi până la sosirea echipei de salvare.

Abigail cercetă atentă împrejurimile, însă nu mai zări nimic.

– Bun, deci e rezervorul de aer.

Se întinse atât cât îi permitea braţul priponit. Containerul rămânea la numai un centimetru depărtare.

Pentru o clipă, rămase înţepenită. După aceea, simţindu-se ca o idioată, luă cheia de buloane. O întinse peste containere. Simţi containerul clătinându-se. Încetişor, îl trase către ea.

Atunci când putu să lase cheia şi să apuce containerul, braţul ei cel bun se învineţise de oboseală. Cu transpiraţia curgându-i pe faţă întoarse rezervorul şi citi eticheta.

Era oxigen lichid, inutil. Îl putea corela la costum şi să-i regleze debitul, dar prima inspiraţie avea să-i îngheţe plămânii. Dădu drumul containerului şi rămase întinsă pe spate, privind cerul cu ochii goi.

Acolo, sus, se alia civilizaţia: zeci de mii de staţii omeneşti legate laolaltă prin reţele de transport şi comunicaţii. Mesajele curgeau încontinuu pe cabluri laser. Translatorii împrumutau şi ofereau la moment, deplasându-se, valuri de călători şi mărfuri cu aproape (dar nu tocmai la) viteza luminii. O navă era gata să transporte o a treia serie de colonişti pe Proxima. Acolo, sus, eliberaţi de cătuşele nemiloase ale gravitaţiei, oamenii trăiau în lux şi indiferenţă. Aici, însă...

– O să mor... Vorbise în şoaptă şi era pătrunsă de uimire. Pentru că era adevărat. Avea să moară.

Moartea era un perete negru. Se afla în faţa ei, întinzându-se infinit în toate direcţiile, neted, lipsit de orice însemne şi misterios. Dacă întindea un braţ, l-ar fi putut atinge. În curând avea să ajungă lângă el, dacă înapoia lui se găsea ceva, să-l străbată. În curând, foarte curând, avea să *ştie.*

Atinse sigiliul căştii. Îl simţi cenuşiu, neted şi ispititor. Degetele i se deplasară inconştiente peste sigiliu, de-a lungul gâtului. Îngrozită, Abigail îşi dădu seama că se gândea să-l desfacă, să lase aerul să scape, să renunţe la puţinul timp pe care-l mai avea.

Se înfioră. Hotărându-se brusc, se întinse şi desigilă umărul braţului captiv. Umărul se închise automat, oprind pierderea de aer. Carnea braţului ei prins era expusă atmosferei marţiene. Abigail luă containerul de gaz şi-l fixă cu cotul braţului sănătos. Cu stângăcie, deschise ştuţul cu cheia. Pulveriză cu oxigen lichid braţul expus, timp de un minut, până se asigură că se transformase într-un bloc de gheaţă. După aceea, dădu

drumul containerului, luă cheia şi izbi.

Braţul i se sfărâmă într-o mie de bucăţi.

Se ridică în picioare.

Abigail se trezi, încordată şi transpirată. Trecu pereţii pe culoare normală şi se ridică în capul oaselor. După câteva minute de limpezire, reglă pereţii să treacă de la roşu la albastru într-un ritm egal cu bătăile inimii ei. În cele din urmă ciclul uteral o adormi.

– Nici măcar apropiat, spuse Paul. Dădu banda înapoi şi puse stopul pe cadrul prim-planului unui păianjen care-şi răsucea două picioare, unul peste celălalt. Nu uita, ăsta e morfemul pentru „dezgust extrem”. Este uşor de remarcat, şi puştii de la lingvistică spun că orice afirmaţie care înglobează acest gen trebuie înţeleasă exact invers. Ironie, înţelegi? Deci, când păianjenul spune că cei puternici trebuie să-i apere pe cei slabi, înseamnă...

– De cât timp tot facem de-astea?

– Practic, dintotdeauna, răspunse Paul bine dispus. Vrei s-o terminăm azi?

– Numai dacă nu-mi afectează dosarul.

– Ha! Foarte bine. Închise claviatura. Frumos mai gândeşti. Ai dreptate, ţi l-ar fi afectat. Totuşi, drept recompensă, azi poţi fi liberă mai devreme, fără să se consemneze.

– Merçi, făcu Abigail.

Ca majoritatea instalaţiilor de dimensiuni mari, „Clarke” avea vreo duzină de obiecte mai mici, urmând-o pe orbite minime de întreţinere. Când Abigail descoperise că printre ele exista şi o săliţă de gimnastică, începuse să facă câte o oră de exerciţii fizice după fiecare antrenament cu Girard. Astăzi făcuse două ore.

Prima şi-o petrecuse boxând cu umbra şi exersând „savate” în acceleraţie gravitaţională sporită, ca să tragă puternic. Cea de-a doua oră făcuse gimnastică imponderabilă în sala axială a mini-inelului. După eforturile anterioare, se simţea uşoară, diafană şi într-o dispoziţie excelentă.

Reveni din inelul de gimnastică transpirată şi mulţumită, şi-l găsi iarăşi pe Cheyney în hamacul ei.

– Cheyney, rosti ea, nu-i pentru prima dată că a trebuit

să te dau afară de aici. Ba chiar a treia oară.

– Hei, nu. Îşi ridică Cheyney palmele într-un simulacru de protest. Azi nu-i vorba de aşa ceva. Am venit să urmărim împreună dezbaterea navetei.

Abigail se simţea obosită în mod plăcut, dar în nici un caz aptă de performanţe cerebrale.

– Mi-a zis Paul ceva, dar...

– Dă-i drumul, atunci. N-o să vrei să-ţi scape.

Cheyney atinse peretele şi, în capătul îndepărtat al încăperii apărură imaginile.

– De fapt, ce este dezbaterea navetei? întrebă Abigail, renunţând graţioasă. Se ridică în hamac, aşezându-se lângă el. Se legănară uşor câteva clipe.

– Să zicem că avem o navetă, înţelegi? Se găseşte în derivă, nu mai are rezerve energetice, iar la bord se găseşte numai atâta oxigen cât să menţină în viaţă o singură fiinţă până soseşte echipa de salvare. Înăuntru se află însă trei fiinţe - doi oameni şi un păianjen.

– Păianjenii respiră oxigen?

– Nu contează. Este un scenariu ipotetic.

Două treimi din peretele cu imagini erau ocupate cu Dominguez şi Paul, care aşteptau liniştiţi începerea dezbaterii. Cealaltă treime arăta imaginea unui păianjen.

– Bun, şi după aceea?

– Discută cine trebuie să supravieţuiască. Dominguez afirmă că el ar trebui, deoarece este om şi cultura umană este superioară celei a păianjenilor. Păianjenul ţine partea lui şi a culturii sale. O cuprinse cu braţul pe după mijloc: Miroşi frumos.

– Mulţumesc. Îi ignoră braţul. Paul de partea cui e?

– El nu ţine cu nimeni. Afirmă că nici-unul nu trebuie să trăiască şi că ar trebui să se arunce oxigenul.

– Cred că-i place rolul ăsta, făcu Abigail. Dar care-i scopul dezbaterii?

– E o distracţie. N-are nici un scop declarat.

Abigail se îndoia că era chiar atât de simplu. Dezbaterea putea dezvălui destule despre păianjeni şi despre modul lor de gândire, odată ce lingviştii îşi terminau treaba. Şi invers, păianjenii aveau, fără îndoială, să studieze răspunsurile oamenilor. „Poate deveni interesant”, îşi spuse ea. Cheyney trecuse la mângâieri acum, line, dar hotărâte. Ea amână o

reacţie, nefiind sigură dacă îi plăcea sau nu.

Louise Chang, o administrativă destul de importantă, apăru în mijlocul imaginilor.

– Bun găsit, rosti ea şi explică regulile dezbaterii. Câştigătorul va fi decis prin tăria aplauzelor, cu jumătate de voturi umane şi jumătate extraterestre. Nu uitaţi: nu votaţi bazându-vă pe şovinism rasial, ci pe tăria argumentelor, precum şi pe calitatea expunerii.

Palma lui Cheyney se atinse întâmplător de sfârcurile ei, acestea se întăriră. Mâna mai zăbovi.

– Dezbaterea va începe cu argumentaţia domnului din partea extraterestră.

Imaginea clipi când păianjenul îşi flutură câteva picioare.

– Mulţumesc, doamnă preşedinte. Afirm că eu trebuie să supravieţuiesc. Cultura mea este superioară datorită avansului nostru tehnologic. Trei exemple: Oamenii folosesc mai puţin călătoria prin translaţie, pe când noi o utilizăm de şaisprezece bla-bla. Tehnologia găurii negre este, de asemenea, superioară. Şi bla-bla nostru are bla-bla pentru durata societăţii noastre.

– Vă mulţumesc. Domnul din partea umanităţii?

– Mulţumesc, doamnă preşedinte.

Dominguez îşi potrivi rezemătoarea braţului.

Cheyney se lăsă pe spate, lăsând-o pe Abigail să se rezeme de el. Capul ei se potrivea confortabil pe umărul lui.

– Teoria mea este că tehnologia nu este nici unica şi nici cea mai importantă trăsătură a unei culturi. Potrivit unor asemenea standarde, delfinii ar fi consideraţi nişte animale primitive. Consideraţiile estetice - arta, teologia şi tradiţia filozofiei sunt mult mai importante. Aşa cum mă voi strădui să demonstrez.

– A ales o tactică greşită, şopti Cheyney la urechea lui Abigail. Păianjenii n-au recepţionat decât bla-bla-uri.

– Vă mulţumesc. Domnul Girard?

Imaginea lui Paul se mări. Agită teatral un flaconaş şi-l ridică în sus.

– Alcool! Cea mai măreaţă realizare a rasei umane. Abigail pufni. Cheyney râse zgomotos. Apreciez că nici domnul Dominguez, nici distinsul păianjen nu merită să trăiască, datorită indiferenţei pe care ambele culturi o manifestă faţă de fiinţele raţionale. Abigail se uită la Cheyney, care înălţă din

umeri. Aşa cum mă voi strădui să demonstrez.

Imaginea i se micşoră.

– Acum vor începe discuţiile, rosti Cheyney. Începând cu distinsul extraterestru.

Păianjenul şi apoi omul îşi expuseră argumentele, dar lui Abigail i se părură complet lipsite de forţă. Nu le urmări cu toată atenţia, deoarece mâinile lui Cheyney se mişcau extrem de interesant peste regiuni neaşteptate ale corpului ei. Poate că nu era teribil de inteligent. Însă cu siguranţă se pricepea la anumite chestii. Abigail îşi afundă faţa în gâtul lui. Îi dădu un sărut scurt şi reveni cu atenţie la dezbatere.

Paul apăru din nou. Se juca cu ceva în palmă. Deschise pumnul şi arătă trei bile de rulmenţi.

– Când eram mic, chiuleam de la modulul şcolar şi o ştergeam în sala axială ca să jucăm bile. Abigail surâse, amintindu-şi de întâmplări similare la care participase şi ea. Pentru cei dintre noi care sunt păianjeni, continuă el. O să explic că bile este un joc ce se desfăşoară în imponderabilitate, în scopul dezvoltării coordonării şi percepţiei spaţiale. Faci din bile o stea cu şase braţe în centru...

Una din bile îi căzu din mână, zăngăni cu zgomot şi dispăru, rostogolindu-se din câmpul vizual al camerei.

– Mda, în mod evident, nu poate fi jucat aici. Ideea este că, atunci când arunci corect bila, ea loveşte capătul unui braţ şi energia ei cinetică se transferă din bilă în bilă de-a lungul braţului respectiv. În felul ăsta bila iniţială se opreşte, iar cea din capătul braţului zboară.

Cheyney o mângâie absent acum, atras de argumentaţie.

– Noi intenţionăm să trimitem un curier în Ginungagap, care să iasă prin gaura neagră a păianjenilor. Cel puţin, asta zicem că vrem să facem.

Însă ceea ce iese din gaura neagră nu este în mod neapărat identic cu ceea ce a intrat în gaura ei corespunzătoare. Noi aruncăm un electron în Ginungagap şi în altă parte răsare un altul. Este identic. Este o relaţie cauzală directă. Însă seamănă cu jocul de bile, bilele sunt identice şi cu aceeaşi energie cinetică. Pur şi simplu, nu este acelaşi electron.

Mâna lui Cheyney încremenise. Abigail îl stimulă uşor, atingându-i interiorul coapsei.

– Oricine este interesat poate înţelege ecuaţiile. Acum,

când noi expediem mesaje, nu mai este acelaşi lucru. Important este mesajul, nu mediul. Totuşi, când trimitem înăuntru o fiinţă umană... ceea ce iese din cealaltă gaură, va fi identică celulă cu celulă, genă cu genă şi atom cu atom. *Dar va fi aceeaşi persoană?*

Făcu o pauză şi zâmbi.

– Afirm, de aceea, că este vorba de crimă. Mai departe, complotând cu scopuri criminale, atât rasa umană, cât şi cea a păianjenilor dovedesc dispreţ absolut faţă de fiinţele raţionale. Pe scurt, nici unul dintre ocupanţii navetei nu merită să supravieţuiască. Supun pledoaria discuţiilor.

– Domnule Girard! obiectă Dominguez, chiar înainte ca imaginea să fie redusă la mărime normală. Cea mai simplă dovadă matematică este o identitate: A egal identic cu A. Încerci să negi acest lucru?

Paul ridică cele două bile de rulmenţi.

– Şi aceste două bile sunt identice. Dar nu sunt aceeaşi bilă.

– Noi cunoaştem fenomenul de care vorbiţi, rosti păianjenul. Este similar cu bla-bla gaura neagră se extinde simultan. Nu este o violare a continuităţii. Cele două identităţi sunt, de fapt, aceleaşi. Nu există moarte.

Abigail îl trase pe Cheyney în jos. Amândoi erau acum întinşi pe o parte, dar puteau încă urmări imaginile.

– Atâta timp cât eşti a doua bilă, nu prima, replică Paul.

Abigail sărută uşor urechea lui Cheyney.

– Are dreptate, murmură Cheyney.

– Ba nu, făcu Abigail, muşcându-i lobul urechii.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles. Confundă semantica cu realitatea.

Începu după aceea să-i studieze îndeaproape ceafa.

– Bun.

Brusc. Abigail simţi că îi scapă ceva.

– De ce întrebi? se ridică ea în capul oaselor. Cheyney o imită.

– Fără motiv.

Mâinile lui Cheyney începură iar s-o atingă. Femeia însă era convinsă că ceva trecuse pe lângă ea.

Se mângâiară unul pe celălalt, în vreme ce dezbaterea se târî spre sfârşit. Abigail votă pentru Dominguez, iar Cheyney

pentru Paul. Ca urmare a voturilor aproape unanime a păianjenilor, reprezentantul lor câştigă.

– Ţi-am zis că Dominguez n-a ales calea cea mai bună, îi spuse Cheyney şi sări din hamac. Auzi, trebuie să vorbesc neapărat cu cineva. Mă întorc repede.

– Doar nu pleci acum? protestă Abigail uluită. Uşa se contractă.

Furioasă şi jignită, sări jos, hotărâtă să-l urmeze. Niciodată nu mai fusese insultată în acest fel.

Cheyney nu încercă să se ferească; se părea că nu se gândise la posibilitatea de-a fi urmărit. Abigail coborî după el pe un coridor, în susul unei rampe de intrare ce se dilată deschizându-se. Femeia recunoscu uşa.

Gânditoare, se ghemui înapoia unei lăzi şi aşteptă. După un minut, apăru Bla-bla. O zări şi începu să miorlăie.

– Zât! şuieră ea. Motanul îşi lipi capul de genunchiul ei. Atunci măcar tacă-ţi botul.

Îl luă în braţe. Pisoiul avea o expresie îngâmfată.

Uşa se deschise, iar Cheyney ieşi fluierând. Abigail aşteptă până ce bărbatul dispăru, se ridică, se apropie de uşă şi intră. Dedesubtul unei podele transparente, peştii ţâşneau printre alge prelungi. Era o încăpere austeră, aproape banală, lipsită de particularităţi. Abigail privi atentă, dar nu văzu nici un hamac.

– Deci, acum Cheyney lucrează pentru tine, vorbi ea cu răceală.

Paul ridică ochii de pe consola dintr-un colţ.

– Tocmai mi-a semnat un contract permanent în sala echipajului. E destul de inteligent. Puţin cam necopt. Ar trebui să se descurce.

– Atunci, recunoaşte că tu l-ai pus să mă testeze în legătură cu pledoaria ta puerilă? Bla-bla i se zbătu în braţe. Îl mută într-o poziţie mai confortabilă. Şi că tot tu ai regizat dezbaterea în primul rând pentru mine?

– Ah, făcu Paul. Ştiam că antrenamentul va da rezultate. Într-un timp extrem de scurt, ai devenit foarte receptivă.

– Nu ocoli răspunsul.

– Aveam nevoie de reacţia ta adevărată. Nu de răspunsul pe care mi l-ai fi dat, ştiind că de el depinde şansa ta de a traversa Ginungagapul.

Bla-bla scoase un mârâit furios.

– Zi-i tu, Bla-bla! continuă ea. Zi-i şi din partea mea. Păşind prin uşă, adăugă: Ai pierdut dezbaterea.

Cu mult timp după ce uşa se contractase, femeia simţise zâmbetul amuzat al lui Paul arzându-i spatele.

La două zile după ce se întorsese ca să-l dea pe Cheyney pentru ultima dată jos din hamac, Abigail a fost chemată în sala comenzilor.

– Repetiţia generală, spuse Paul. Prezenţa obligatorie.

Apoi închise.

Încăperea era ticsită de tehnicieni, de trei ori mai mulţi decât numărul consolelor. Erau strânşi în grupuleţe înaintea ecranelor, privind. Paul îi făcu semn.

– Acolo, indică el un ecran. Aceea e Clotho - platforma pe care am construit-o pentru aparat. Se găseşte la o distanţă de o sută de kilometri. Eu voiam mai mult, însă Dominguez s-a opus. Aparatul care o să te descurce şi o să te arunce în Ginungagap este arătarea aia din centru.

Atinse o clapă şi platforma transfocă, umplând ecranul. Era acoperită de o calotă transparentă. În interior, un individ îmbrăcat în costum spaţial aşeza ceva într-o maşină care aducea mai mult cu o benă gigantică, blindată. Abigail privi, clipi şi se uită încă o dată.

– Ala e Bla-bla, se indignă ea.

– Plânge-te lui Dominguez. Eu am vrut un babuin.

Bena se închise. Tehnicianul în costum spaţial se îndepărtă cu naveta lui şi alfanumericele pâlpâiră, indicând că aparatul funcţiona. Pe când priveau, maşinăria construită de păianjeni îl imobilizase pe Bla-bla, îi transfera moleculele într-un lanţ continuu de polimeri şi-l deşirau printr-o fantă invizibilă, aproape cu viteza luminii. Apa din corp era separată, pompată şi stocată. Echilibrul electrolitic era înregistrat în fiecare clipă şi transmis printr-un flux paralel de electroni. Avea să ajungă la receptorul păianjenilor împreună cu începutul lanţului de polimeri al motanului, ca să fie utilizat în reconstrucţie.

Trecură treizeci de secunde. Bla-bla se găsea numai parţial în Clotho. Lanţul polimeric, invizibil şi incredibil de lung, intră în Ginungagap. De cealaltă parte, păianjenii începeau să-l împletească.

Dacă totul mergea bine...

La nouăzeci şi două de secunde după ce apăruseră, alfanumericele încetară să mai pâlpâie pe ecran. Bla-bla dispăruse din Clotho. Bena se deschise şi camerele de luat vederi o arătară pustie. Toţi începură să ovaţioneze.

Cineva îl sui pe Dominguez pe un display. Camerele intercom se răsuciră, urmărindu-l. Bărbatul flutură din mână, rosti:.„Prieteni!” şi se lansă într-un discurs. Abigail nu ascultă.

Paul îşi lăsă mâna pe umărul ei. Era pentru prima dată că o atingea după prima lor întâlnire.

– E doar un savant, spuse el. Habar n-are cât ţii la motan.

– Uite ce-i, eu am cerut să merg. Bla-bla însă e un animal, nu i s-a dat de ales.

Paul îşi căută cuvintele.

– Într-un fel, ăsta a fost şi ţelul antrenamentului tău - motivul pentru care nu merge Dominguez, ci tu. El îşi răsfrânge propriile reacţii asupra altor oameni. Dacă...

Văzând că ea nu-l asculta, încheie:

– Oricum, peste câteva ore o să ai cu cine te juca. Îl ţin numai atât cât este necesar să testeze sistemele de întreţinere a vieţii.

A doua reuniune avea un aer festiv. Păianjenii comunicaseră că Bla-bla fusese translatat perfect. Un scurt fragment video îl arătă plimbându-se pe platforma geamănă a lui Clotho, iritat, dar aparent nevătămat.

– Uite, vorbi cineva.

Ecranul arăta că antena receptoare preluase capătul lanţului polimeric al pisicii. După un minut şi jumătate de aşteptare, operaţiunea luă sfârşit.

Părea o scamatorie; bena se închise goală.

Se pompă apă înăuntru. Deschiseră capacul şi Bla-bla plutea în centru, lingându-şi o lăbuţă.

Abigail zâmbi, văzând scena.

– Bine-ai venit, Bla-bla, rosti ea încetişor. O să-i rog pe tipii din Bio să-ţi facă nişte frişcă.

Paul privi iute spre ea. Nu prea mult timp, atât doar cât să înregistreze încă o dată pentru folosinţă viitoare, apoi se concentră în altă parte. Abigail aşteptă până se întoarse cu spatele şi scoase limba la el.

Naveta acostă pe Clotho şi o tehniciană pluti înăuntru.

Femeia îşi scoase casca, cu un gest pe jumătate conştient, ştiindu-se în atenţia tuturor. Întinse un braţ şi se apropie de pisică, strângând-o încetişor.

– Chemaţi-o pe tâmpită, se răsti Paul. Să-şi pună casca înapoi. E o tâmpenie. Asta-i...

În momentul acela, Bla-bla ţâşni.

Bla-bla era o dungă albă şi neagră, care fulgeră pe lângă tehnicieni, prin ecluză şi în naveta deschisă. Motanul se opri în panoul de pilotaj. Lovi butoanele cu laba din faţă. Chepengul se închise şi motoarele navetei porniră.

Operatorii din sala de comandă începură să apese disperaţi pe claviaturi. Tehniciana de pe Clotho încercă speriată să-şi pună casca înapoi. Iar naveta decolă, aruncând în aer jumătate din cupola protectoare şi tot aerul platformei.

Ecranele arătau douăsprezece imagini diferite, lentilele oscilând permanent între planuri apropiate şi îndepărtate.

– Cheyney, rosti Paul încet. Dominguez încremenise, holbându-se uimit. Curăţ-o!

– Vine spre noi, zbieră cineva.

Degetele lui Cheyney dansară: rap-tap-rap.

O floare nucleară, strălucitoare, se deschise.

În sala de comandă se lăsă tăcerea, totală şi apăsătoare. „Îmi scapă ceva”, se gândi Abigail. „Tocmai am distrus cinci la sută din navetele noastre ca să omorâm o pisică.”

– *Opriţi* transmiţătorul! Paul se deplasă rapid prin sală, împărţind comenzi. Nu mai iese nimic! Tu, tu şi tu..., împinse câţiva tehnicieni de la consolele lor... *Plecaţi* de acolo. Vreau toată reţeaua de antene *închisă.*

– Paul..., începu un operator.

– Continuaţi să recepţionaţi. Nu aruncă nici cea mai mică privire. Indiferent ce vor ei să trimită. Băgaţi totul pe stocare şi nu corelaţi cu nici o dată de-a noastră până nu se termină.

Singur şi inutil în mijlocul încăperii, Dominguez se bâlbâi:

– Ce... ce s-a întâmplat?

– Idiot orbit ce eşti! se năpusti Paul asupra lui. Scumpii tăi extratereştrii au făcut prima lor mişcare ostilă. Motanul care s-a întors nu seamănă cu cel trimis de noi. Au făcut modificări. L-au retransmis cu instrucţiuni implantate în creier.

– Dar de ce ar fi vrut să fure o navetă?

– *Nu ştim!* răcni Paul. Bagă asta în cap. Nu le cunoaştem

motivele şi nu ştim cum gândesc. Dar am fi aflat despre intenţiilor lor mai multe decât am fi dorit dacă n-aş fi pus în navetă un mecanism detonator.

– Nu aveai.... începu Dominguez.

Se opri gândindu-se.

– ...autoritatea să instalez mecanismul. Îi termină Paul fraza. Exact. N-o aveam. Glasul îi era plin de sarcasm.

Dominguez păru că se gârboveşte. Privi în jurul său cu ochi goi, apoi se întoarse şi ieşi. Complet discreditat înaintea celor care lucrau pentru el.

„A fost dur”, îşi spuse Abigail. O surprindea cruzimea lui Paul. Ea nu crezuse nici măcar pentru o clipă că furia din glasul său era reală, că era capabil să-şi piardă controlul.

Ceea ce înseamnă că în mijlocul confuziei şi al tensiunii. Paul găsise timp să facă o mutare rapidă spre mai multă putere. Pentru ochiul, devenit suspicios, al lui Abigail, fusese o mutare reuşită.

Timp de cinci zile Paul menţinu reţeaua de comunicaţii închisă numai datorită voinţei şi personalităţii lui deosebite. Informaţiile continuau să sosească, dar nu se emitea nimic. Administraţia lui Bel-Sandia nu era de aceeaşi părere cu el; în Clotho fuseseră investiţi prea mulţi bani şi timp pentru ca proiectul să fie abandonat. Însă Paul avea de partea lui echipajul şi ştia cum să-l utilizeze.

– Nici o corporaţie de mărimea lui Bell-Sandia nu se conduce după popularitate, explică Paul. Dar eu am destui simpatizanţi pe sus, la care se adaugă multe ezitări şi laşitate oficială, aşa încât pot ţine totul închis.

Fluxul de informaţii recepţionate permanent, trecând de la un subiect la altul. Date secvenţiale erau abordate la mijloc de drum, incomplete. Recepţionau nonsensuri. Păianjenii schimbau strategiile, căutând cheia care avea să redeschidă reţeaua.

– Când vor începe să se repete, spuse Paul, putem presupune că au înţeles avertismentul.

– Dar noi n-o să închidem definitiv reţeaua, făcu Abigail.

Paul ridică din umeri.

– Deci e o cacialma.

Veniseră să bea ceva după cart, într-un bar de la nivelul cinci. Şopârle roşii, mititele, traversau peretele de stâncă

dinapoia barmanului.

– Şi dacă nu prinde? întreabă Abigail. Dacă e inutilă... atunci...

Paul se gârbovi parcă, un minut de tensiune.

– Atunci ne vom încrede în bunăvoinţa păianjenilor. O să-i lăsăm pe ei să plătească cu sec. Şi ne vor trata cu bunătate sau nu, depinde. Oricum, şi glasul deveni sumbru, eu am jucat multe jocuri şi am manipulat mulţi oameni, fără nici un motiv. Îi apucă mâna: Dacă se va întâmpla aşa, aş dori să mă ierţi.

O strânse puternic, albindu-şi încheieturile.

În noaptea aceea Abigail visa că se prăbuşea.

Lumina se năpusti asupra ei, rupându-i oasele şi sfârtecându-i carnea. Întinse un braţ şi lovi ceva cald şi moale.

– Abigail.

Se răsuci şi se rostogoli, iar ceva o izbi în coaste. Răsăriră ace galbene, strălucitoare.

– Abigail!

Cineva o scutură, vorbindu-i tare la ureche. Stâncile şi cerul deveniră cenuşii, acoperite de imagini neclare. Pleoapele ei se zbătură să se desfacă, se închiseră, se deschiseră.

– Oh, făcu femeia.

Paul se legănă pe vârfuri. În apa de sub el, peştii lunecau iuţi.

– Aşa, aşa, rosti el. Lumini verzui albastre jucau plăcut sub apă, deplasându-se în arcuri lungi, lente. Ai avut un vis?

Abigail se înfioră, îşi strânse braţul cu cealaltă mână şi îi dădu drumul aproape imediat, încuviinţă din cap.

– Bun. Povesteşte-mi-l şi mie.

– Am..., începu Abigail. Te interesează în calitatea ta de om sau de oficialitate?

– Eu nu fac o asemenea distincţie.

Femeia întinse un picior şi se scărpină, căutând timp să se gândească. De fapt, nu avea nici un fel de gând.

– Bine, rosti ea şi-i povesti visul.

Paul o ascultă atent, iar când termină îşi frecă bărbia, gânditor, cu degetul mare.

Te-am angajat tocmai datorită acestui incident, să ştii, spuse el. Calm în momente de tensiune. Reprezentare slabă a trupului. Erau mulţi gravitaţionişti din care puteam alege. M-am

gândit însă că tu ai un plus de duritate, de curaj.

– Ce vrei să-mi spui? Că pot fi înlocuită?

Paul ridică din umeri:

– Orice om poate fi înlocuit. Doream să mă asigur că ştii că te poţi retrage oricând doreşti. Proiectul nostru nu ar avea de suferit.

– Nu vreau să mă retrag. Abigail îşi alegea cuvintele cu grijă, rostindu-le încet, ca să evite să-şi descarce mânia ce-o simţea adunându-se în ea. Uite ce-i, sunt de zece ani pe circuitul gravitaţional. Am fost în toate locurile posibile din sistem. Ştii că nu există nici două mii de oameni în viaţă care să fi pus piciorul pe Mercur şi pe Pluto? Avem clubul nostru micuţ; ne strângem laolaltă o dată pe an.

În jurul ei se deplasau alge; reflexele luminilor din podea formau pe pereţi forme nebuloase, plutitoare.

– Mi-am petrecut toată viaţa, urmă ea, învârtindu-mă şi iar învârtindu-mă în jurul soarelui, fără să ajung de fapt undeva. Vreau să călătoresc şi nu mi-a mai rămas nici un loc unde să mă duc. Mi-ai oferit un astfel de loc şi acum mă întrebi dacă nu vreau să mă retrag. Pe dracu'!

– De ce nu crezi că trecerea prin Ginungagap înseamnă moarte? o întrebă Paul încetişor.

Abigail îl privi în ochi şi înapoia lor zări calcule făcute cu sânge rece. Aproape că se înspăimântă. Bărbatul o examina, o măsura, legând evenimentele în lungi lanţuri raţionale care nu luau în considerare factorii umani. Era o prezenţă străină.

– Este o chestie de bun simţ, atâta tot. La ieşire, voi fi aceeaşi care a intrat. Nu va exista nici o diferenţă, nici un atom, nici un crâmpei.

– Substanţa va fi diferită. Fiecare atom va fi diferit. Nici măcar un singur electron din trupul tău nu va fi identic cu cei pe care îi ai acum.

– Şi cum diferă asta de viaţa obişnuită? întrebă Abigail. Trupurile noastre sunt într-un flux permanent. Moleculele vin şi se duc. Încetul cu încetul suntem complet înlocuiţi. Asta ne face oameni diferiţi de la un moment la altul?. „Tot ce este corp este vapori în mişcare”, nu?

– Marcus Aurelius, îngustă Paul ochii. Însă citatul tău nu este complet. Continuă: „Tot ce este suflet sunt, de fapt, vise şi vapori”.

– Şi ce vrea să însemne asta?

– Citatul nu afirmă ceea ce pretinzi tu. Dacă-l interpretezi literal, susţine chiar contrariul.

– Totuşi, nu pot să fie valabile amândouă situaţiile. Sau tipa care iese din gaura neagră a păianjenilor nu mai este eu, cea care a intrat, sau eu nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost acum o clipă.

– Eu aş argumenta altfel, făcu Paul. Dar nu contează. Hai mai bine să ne culcăm.

Întinse un braţ, însă Abigail nu se simţi dispusă să-i răspundă.

– Asta înseamnă că ţi-am trecut cu bine testul?

Paul închise ochii şi se întinse.

– Îţi este încă destul de frică de moarte şi nu crezi că vei muri, răspunse el. L-ai trecut.

– Mersi, replică Abigail.

Dormiră, fără să se atingă toată noaptea.

După trei zile Abigail se deşteptă; Paul dispăruse. Ea atinse peretele şi-i rosti numele. Apăru o înregistrare.

– Dominguez a fost chemat la administraţie, rosti Paul. Părea uşor tulburat: nu privise direct în aparat, iar imaginea lui evita ochii lui Abigail. O să redeschid reţeaua înainte de întoarcerea lui. Este mai bine să i-o luăm înainte. Înregistrarea se termină.

Abigail conectă un intercom în sala de comandă. O sonerie îl anunţă pe Paul, care făcu un semn cu mâna, salutând-o şi, în acelaşi timp, făcându-i semn să păstreze tăcerea. Era aplecat deasupra unei claviaturi. Ecranul de deasupra se lumină.

– Salutări rituale, păianjeni, vorbi el.

– Salut, omule. Vrem să continuăm cu întrebările noastre asupra termenului „artă”, care a fost folosit de omul Dominguez, şase şaisprezecimi din timpul consacrat argumentării sale.

– Problema este dificilă. Pentru a înţelege definiţia artei, trebuie mai întâi să cunoşti filozofia esteticii. Acesta este un domeniu mai vast de cunoştinţe comparabil cu studiul percepţiilor. În multe direcţii se leagă între ele.

– Care este valoarea de schimb a acestui domeniu de cunoştinţe?

Dominguez intră, părând mulţumit. Deschise gura, dar Paul duse un deget la buze, indicând cu capul spre ecran.

– Semnificativă. Societatea noastră consideră arta şi ştiinţa ca având valori aproximativ egale.

– Va trebui să analizăm ce să oferim la schimb.

– Perfect. Şi noi avem să punem o întrebare. Vă rog să aşteptaţi până alegem frazarea. Închise comunicaţiile şi se întoarse către Dominguez: Se pare că gambitul navetei a avut succes. Deşi mă surprinde că au înhăţat tocmai momeala aceasta.

Dominguez arăta sleit.

– Au menţionat incidentul cu pisica?

– Nu, şi nici întreruperea emisiilor noastre.

– Dintotdeauna m-am simţit apropiat de extratereştri, oftă bătrânul. Acum mi se par reci, inumani. Încercă să chicotească. Aproape că am reuşit un joc de cuvinte, nu?

– Dacă ar fi vorba de oameni, reflectă Paul, am zice că-i vorba de o atitudine profesională. Nu te culca pe lauri. Poate fi o chestie la fel de importantă ca şi optica.

Redeschise comunicaţiile:

– Ne-am formulat întrebarea.

Abigail observă că nu-i pomenise lui Dominguez de prezenţa ei.

– Te rog, spune.

– De ce aţi modificat animalul de experienţă?

O mulţime de mişcări ale picioarelor.

– Am îmbunătăţit raportul bla-bla centrilor de percepţie bla-bla echipamentul wet bla-bla, făcând animalul de douăsprezece şaisprezecimi mai inteligent decât un om. Credeam că veţi fi mulţumiţi.

– Nu am fost. De ce animalul de experienţă a avut o manifestare atât de ostilă faţă de noi?

Picioarele păianjenilor se agitară rapid şi dispărură de pe ecran. Ca un ecou, maşina articula:

– Te rog, aşteaptă.

Abigail îl zări pe Dominguez privindu-l mirat pe Paul. Mai în spate, pe poteca întortocheată de acces, se deplasa încet un bărbat purtând pe umăr un sac de piele. Băga mâna în sac. O scotea şi zvârlea licurici prin verdeaţă. O băga iarăşi, o scotea. Chiar şi în mijlocul unei crize, rutinele existenţei cotidiene

continuau mai departe.

Păianjenul reapăru. Însoţit de alţi doi. Picioarele lor se încrucişau şi se retrăgeau rapid, o pantomimă vizuală a unei conversaţii aprinse. În cele din urmă, unul din ei se adresă ecranului.

– Am discutat problema.

– Am văzut.

– Concluzia noastră este că experienţa translării prin Ginungagap a avut un efect negativ asupra animalului de experienţă. Acest lucru nu a fost prevăzut. Este o informaţie nouă. Nu ştim multe despre psihologia fiinţelor bazate pe carbon.

– Afirmaţi că animalul de experienţă a înebunit?

– Cuvântul cheie nu s-a tradus. Presupunem înţelegere. Trebuie luate măsuri pentru evitarea repetării incidentului. Puteţi face asta?

Paul rămase tăcut.

– Acesta este motivul întreruperii comunicaţiilor?

Nici un răspuns.

– Există un decalaj cultural. Puteţi explica?

– Vă mulţumesc pentru cooperare, răspunse Paul şi stinse imaginea. Poţi să-ţi pui oamenii la treabă, se adresă lui Dominguez. Deşi, nu există nici un motiv care să-i oblige să răspundă la ultimele mele întrebări.

– Spuneau adevărul? întrebă Dominguez.

– Probabil că nu. Dar cel puţin acum se vor gândi de două ori mai mult înainte de-a încerca să ne manevreze.

Îi făcu cu ochiul lui Abigail şi femeia închise intercomul.

Repetară experimentul folosind un babuin trimis din Grădinile Zoologice ale Centurii. Abigail îl urmări sosind în staţia de margine, mârâind în cuşcă.

– Sunt mult mai puternici decât noi, spuse Paul. Foarte agili. Dacă păianjenii vor să încerce alte trucuri, momeala e perfectă.

– Experimentul se desfăşoară perfect. Babuinul a fost trimis prin Ginungagap, ţinut câteva ore de păianjeni, apoi înapoiat. Un set de teste amănunţite n-a arătat nici o acţiune asupra animalului.

Abigail întrebase cât de amănunţite erau testele. Paul îşi încrucişă mâinile la spate.

– Trimitem babuinul înapoi în centură. Dacă aveam vreo îndoială n-am fi făcut aşa ceva. Dar... Înălţase o sprânceană, lăsând-o pe Abigail să termine gândul.

– Dar dacă sunt într-adevăr ostili, nu ne vor mai subestima şi a doua oară. Vor aştepta să le trimitem un om.

Paul încuviinţă.

În noaptea din ajunul plecării lui Abigail, au făcut dragoste. Era un act frenetic şi disperat, desfăşurat în tăcere şi lipsit de tandreţe. După aceea au rămas întinşi unul lângă celălalt. Abigail jucându-se absentă cu cârlionţii lui Paul.

– Gail... Capul bărbatului era afundat în umărul ei, nu-i putea zări chipul. Vocea îi era înfundată.

– Mmmm?

– Nu te duce.

Lui Abigail îi veni să plângă. Imediat după ce Paul vorbise, ea ştiuse că era de fapt încă un test, ultimul. Şi nu mai ştia că Paul dorea să nu-l mai treacă. El credea în mod sincer că traversarea lui Ginungagap avea să o ucidă şi că femeia care avea să iasă din gaura neagră a păianjenilor nu avea să mai fie aceeaşi.

Bărbatul închise ochii; îşi dădea seama după cutele de pe fruntea lui. El ştia care avea să fie răspunsul lui Abigail. Nu avea cum să nu ştie.

Ea simţea că fusese cea mai emotivă declaraţie de care era în stare Paul. Simţea că bărbatul se auto-dispreţuia pentru faptul că utiliza drept test propriile lui sentimente, şi cum ar fi putut să pretindă faţă de el însuşi că existau circumstanţe în care nu ar fi testat-o... „Pesemne că aşa simţi când gândeşti ca el”, îşi spuse Abigail. „Să răstorni mereu lucrurile, după fiecare ultimă implicaţie, parcă veşnic rupând coaja unei răni.”

– Oh. Paul, făcu ea.

Bărbatul se răsuci. Întorcându-se cu spatele spre ea.

– Uneori aş vrea.... ridică degetele ca nişte gheare în faţa ochilor; i se îndreptară spre ochi şi se încleştară în pumni.... ca măcar pentru zece minute blestemate să-mi pot opri mintea.

Glasul îi era plin de amărăciune.

Abigail se lipi de el, îl cuprinse cu braţele şi-i puse palma pe piept.

– Sşş, făcu ea.

Naveta se îndepărta de Clotho, micşorându-se, până deveni una din luminiţele strălucitoare aşezate în jurul platformei. Mama era o sursă punctiformă, pierdută în câmpul stelar. Abigail se înfiora, îşi scoase benzile de pe braţe şi le îndesă într-un săculeţ. Întinse mâna către cache-sex, apoi ezită.

„La dracu'“, se gândi ea. „Doar nu e ceva ce n-au mai văzut până acum.” Şi-l scoase rămânând goală. Pielea i se zbârli pe spatele picioarelor. Pluti până la aparatul transmiţător, simţindu-se stângace sub ochii care o priveau din depărtare.

Intră în benă.

– Gata, rosti ea.

Metalul se închise etanş în jurul ei, cufundând-o în beznă. Plutea într-o poziţie lotus, legănându-se uşor.

Un câmp uşor o atinse şi o prinse, oprind orice mişcare. Imediat comenzile hipnotice îi intrară în creier. Începu să respire lin; bătăile inimii se răriră. Îşi simţi corpul intrând în stază. Se declanşase comanda finală.

Abigail cântărea cincizeci de kilograme. Deşi apa din trupul ei nu avea să fie transmisă, lanţul polimeric în care avea să fie transformată avea o lungime de 215 kilometri. Desfăşurarea lui dură cincisprezece minute şi şaptesprezece secunde, ceva mai mult datorită translaţiei. Atunci când păianjenii începeau reconstrucţia, ea avea să fie încă în Clotho.

Era posibil ca Bla-bla să fi înebunit datorită unei translaţii prea rapide. Paul nu credea în ipoteza aceasta, însă nu riscase nimic.

Ca să protejeze mintea lui Abigail, medicii îi implantară wet în creier, o călătorie fantastică. Avea să-i ascundă realizarea exterioară pe timpul traversării.

Ea era un vultur. De pe umeri i se deschideau aripi mari din pene. Clotho dispăruse, lăsând-o singură în spaţiu. Pielea ei era roşie şi pergamentoasă, sânii tari şi rigizi. Coapsele îi erau acoperite de pene care la genunchi se transformau în gheare.

Abigail bătu din aripi, apăsând uşor pe vântul solar rarefiat care cobora, învolburându-se în Ginungagap. Simţea vidul aidoma libertăţii absolute. Răcni cu glasul triumfător al unei păsări de pradă. Nimic nu o ţinea captivă; era de-a pururi scăpată de restricţii.

Sub ea se deschidea Ginungagap, abrsul primordial, o

sfidare invizibilă marcată printr-o pată roşie de gaze strălucitoare. Era o nebunie în stadiu incipient, o forţă bolborosind, impersonală care voia să o tragă înăuntru, să o zdrobească în îmbrăţişarea ei. Lăcomia aceea era feroce şi de nestăvilit.

Abigail îşi menţinu planarea scurt timp, fără efort. După aceea îşi strânse aripile şi plonja.

O ploaie de raze-X o traversă înţepătoare, dispersiile discului de acreţiune ale lui Ginungagap. Erau bucăţi de plumb topit, străbătând o fantomă. Răcnind sfidătoare, atacă, răspândind scântei în jurul ei.

Ginungagap crescu, se dilată până când îi acoperi întregul câmp vizual. Era de un negru pur, nevăzută, neştiută, un fruct al delirului. Era duşmanul.

O parte obiectivă şi îndepărtată a fiinţei ei ştia că se află încă în Clotho, lanţul polimeric deşirându-se din trupul ei, accelerat de un translator, trecând prin două găuri negre şi simultan reîmpletit de păianjeni. Nu conta.

Abigail plonjă în Ginungagap fără efort, precum în pelicula unui balon de săpun.

Înăuntru...

...Şi afară.

Semăna cu o întoarcere în oglindă sau cu vizionarea unui spectacol de la coadă la cap. Brusc, zbură aşa cum intrase. Cerul era o masă pestriţă de lumină violetă.

Stelele din faţa ei se deschiseră din violet în albastru. Abigail îşi răsuci gâtul, privi apoi către Ginungagap. Îi zări neantul în formă-de-disc micşorându-se şi zbieră frustată, deoarece îi scăpase. Îşi deschise aripile ca să încetinească şi...

...stătea în întuneric. Întinse mâna, atinse ceva metalic şi recunoscu interiorul unei bene.

O dungă subţire de lumină apăru deasupra ei, se lăţi. Bena se deschise.

Oceane de culoare îi scăldară chipul. Abigail se îndepărtă şi gestul o înălţă uşor. Privi prin calota transparentă la veşnica fosforescenţă de lumină.

„Dumnezeule”, se gândi ea. „Stelele”.

Stelele erau dese, mai numeroase decât era ea obişnuită să le vadă – mari, strălucitoare şi orbitoare. Se afla probabil într-un loc aparte, într-un roi stelar sau în central galaxiei; nu-şi

putea da seama. Simţea o fericire iraţională pentru simpla existenţă; inspiră adânc, apoi râse.

– Abigail Varderhoek.

Se întoarse către voce şi constată că era o maşină. Înapoia ei se găseau păianjenii, cu picioarele mişcându-se tăcute. Afară, în vid, se zăreau alţi păianjeni.

– Regretăm eventuala durere, vorbi maşina.

Atunci păianjenii se năpustiră. Abigail nu avu timp să reacţioneze. Mandibulele ascuţite clănţăniră înaintea ei, apoi i se repeziră către gât. Cu o iuţeală extraordinară. Îi retezară gâtul şi şira spinării. Un şoc scurt şi capul îi era separat de corp.

Totul se petrecuse într-o clipă. Abigail simţi o durere scurtă, iar disocierea *vederii* trupului decapitat abia atunci începu. După aceea, muri.

O scânteie. O lumină. „Trăiesc”, se gândi. Conştiinţa îi reveni treptat, ca un străvechi tub catodic încălzindu-se. Abigail se întinse încetişor, legănându-se uşor prin aer, adunându-şi gândurile. Se afla din nou în sora geamănă a lui Clotho - nici o durere, cu capul şi gâtul pe umeri. Pe platformă se găseau câţiva păianjeni, alţii pluteau afară.

– Abigail Vanderhoek, spuse maşina. Suntem gata să începem negocierile.

Abigail nu spuse nimic.

După o clipă maşina întrebă:

– Eşti vătămată? Gândurile îţi sunt dereglate: O pauză, apoi: Creierul nu ţi-a fost protejat pe durata tranziţiei?

– De asta vă agitaţi picioarele acolo? În afara platformei?

– Da. Este important să vorbeşti cu ceilalţi oameni. Trebuie să transmiţi întrebările noastre. Ei nu vor comunica cu noi.

– Am şi eu câteva întrebări de pus, rosti Abigail. Nu voi coopera până nu-mi veţi răspunde la ele.

– Vom răspunde la orice întrebare, cu condiţia să nici nu bla-bla dar nici să bla-bla.

– Drept cine mă luaţi? replică Abigail. Bineînţeles că nu.

După câteva ore, vorbi cu Paul şi Dominguez. La solicitarea ei, păianjenii se retraseră, lăsând-o singură. Dominguez era încercănat şi tras la faţă.

– Jur că habar n-am avut că păianjenii au să te atace,

vorbi el. Am văzut pe monitoare. Eu eram convins că te-au omorât... Lăsă fraza neterminată.

– Ei bine, trăiesc, şi nu datorită vouă. Apropo, ce-i chestia asta despre o substanţă explozivă în oasele mele?

– O substanţă... jur că habar n-aveam de aşa ceva.

– Ceva înrudit cu plasticul, răspunse Paul. Aveam un aparat mititel ataşat de translatorul lui Clotho. În decursul transmisiei ţi-a transformat cam jumătate din măduva din stern, pelvis şi femururi. Speram că păianjenii n-au să-şi dea scama atât de repede.

– Deci, nu te-ai lăsat, exclamă Abigail. Păianjenii nu minţeau, m-au decapitat în autoapărare. Ce dracu' credeai că *faci* ?

– O simplă precauţie. Ţi-am implantat wet ca să declanşezi explozivul la comandă. În felul acesta puteam distruge instalaţia păianjenilor, dacă încercau vreo chestie.

– Mda, făcu Dominguez, convorbirea *se înregistrează.* Ceea ce aş dori să ştiu, domnişoară Vanderhoek, este cum ai scăpat.

– N-am scăpat, răspunse Abigail. Păianjenii m-au omorât. Din fericire, prevăzuseră situaţia şi înregistraseră transmisiunea. Le-a fost uşor să mă refacă... după ce au eliminat explozivul.

Dominguez o privi ciudat.

– Nu simţi nimic anormal?

– Adică cum?

– Păi... Se întoarse neajutorat spre Paul.

– De pildă că adevărata Abigail Varderhoek a murit, iar tu eşti o copie foarte realistă, rosti Paul.

– Auzi, începu Abigail furioasă, am mai discutat prostiile astea.

Paul zâmbi către Dominguez. Femeii îi venea greu să se obişnuiască să-i vadă pe cei doi în alb-negru şi bidimensional.

– Ea nu crede nici un cuvânt.

– Dacă vă puteţi desprinde din consideraţiile voastre pentru un minut, începu Abigail, ştiu ceva ce păianjenii au şi voi doriţi. Afirmă că au trimis sonde prin gaura neagră.

– Sonde? se încorda Paul. Abigail îi putea citi gândurile galopându-i prin minte, defensive sau aplicaţii militare.

– Sonde din lanţuri carbon-hidrogen. Sonde organice. Transmiţători care se autoconstruiesc. Păianjenii au o

tehonologie secundară bazată pe carbon.

– Prostii, făcu Dominguez. Cum puteau efectua conversia înapoi, în materie coerentă, fără un receptor?

Abigail înălţă din umeri.

– Afirmă că au găsit un by-pass.

– Cum funcţionează? se repezi Paul.

– Nu vor să spună. Ei sunt de părere că o să plătiţi gras pentru secretul ăsta.

– Asta-i adevărat, rosti Paul încet. Da, da.

Discuţia dură aproape tot atât de mult cât şi sesiunea ei cu păianjenii. Abigail era ruptă de oboseală, când, în cele din urmă, Dominguez spuse:

– Asta încheie discuţiile oficiale. Acum întrerupem înregistratul. O linie străbătu ecranul şi dispăru. Dacă vrei să vorbeşti cu cineva în mod particular, ai acum ocazia. Poate că ai pe cineva mai apropiat...

– Mai apropiat? Nu. Abigail aproape izbucni în râs. Totuşi, o să vorbesc între patru ochi cu Paul.

Un păianjen plutea în exteriorul lui Clotho II. Era o creatură aurie, asemănătoare unui crab, cu trupul uşor opalescent. Se deplasa pe fire nevăzute, întinse între platformele deschise ale oraşului stelar al păianjenilor.

– Ascult, rosti Paul.

– M-ai transformai într-o *bombă,* nebunule.

– Şi?

– Puteam să mor.

– Ar trebui să-mi pese?

– Ba bine că nu, considerând ce ţi-ai permis cu trupuşorul meu alb şi frumos.

– Să stabilim un lucru, făcu Paul. Femeia cu care m-am culcat, femeia de care-mi păsa este moartă. De aceea nu am nici un fel de sentimente şi nu simt nici un fel de obligaţii faţă de tine.

– Paul, spuse Abigail. *Eu nu sunt moartă.* Crede-mă. Eu sunt prima care aş şti-o.

– Cum m-aş putea încrede în ceea ce crezi sau simţi tu? Ar putea fi atitudini implantate wet de către păianjeni. Ştim că posedă tehnologia respectivă.

– Şi de unde ştii că atitudinile *tale* nu sunt implantate wet? Şi mai departe, de unde ştii că ceva e real? Vreau să zic că

astea sunt cele mai sofomorice idei filozofice care există. Eu însă sunt aceeaşi femeie care eram şi acum câteva ore. Amintirile, părerile şi sentimentele mele - sunt aceleaşi ca înainte. Nu există absolut nici o diferenţă între mine şi femeia cu care te-ai culcat pe „Clarke".

– Ştiu. Ochii lui Paul erau reci. Ăsta-i lucral cel mai groaznic.

Închise emisia.

Abigail se trezi privind la maşinăria lipsită de viaţă. „Dumnezeule, doare", se gândi ea. „N-ar trebui, însă doare". Plecă în cabina ei.

Păianjenii se pregătiseră ireproşabil pentru ea. Nu existau plante verzi, dar altfel încăperea era identică cu cea pe care o ocupase în „Clarke". Reuşiseră chiar să şi rotească platforma, obţinând o distincţie sus-jos adecvată. Se aşeză în hamac, hotărâtă să se gândească la lucruri plăcute. De pildă, la oferta păianjenilor. Ofertă despre care nu pomenise nimic lui Paul şi Dominguez.

Deoarece structura lor chimică nu le permitea să utilizeze găurile negre pentru călătorii, păianjenii aveau nevoie de un ambasador care să le reprezinte interesele printre stele. Îi oferiseră ei postul.

Sau poate că pluralul ar fi mai nimerit - îi oferiseră ei posturile. Deoarece existau prea multe locuri pentru o singură femeie să le rezolve pe toate. Lor le erau necesare o duzină - cu timpul poate o sută - de Abigail Varderhekuri.

În schimbul dreptului de acces la personalitatea ei, dreptul de a face atâtea copii după ea câte aveau nevoie, păianjenii erau gata să-i acorde patentul platformelor gaură-neagră ce se autoconstruiau.

Avea să o transforme într-o femeie bogată - într-o sută de femei bogate – înapoi, în spaţiul oamenilor. Şi avea să deschidă universul. Ea nu se pronunţase încă, dar n-avea cum să refuze o asemenea ofertă. Şansa de-a vedea o mie de stele; nu, n-avea s-o rateze.

Apoi, când avea să îmbătrânească, ei puteau crea o altă Abigail din înregistrarea lor, completând-o cu amintirile noi şi distrugându-i vechiul trup.

„O să văd stelele", se gândi ea. „Voi trăi veşnic". Nu înţelegea de ce nu se simţea fericită, o uimea valul brusc de

melancolie care o inundase, precursor al lacrimilor.

Bla-bla îi sări în poală, oferindu-i burta pentru a fi scărpinată. Păianjenii îl înregistraseră şi pe el. Atunci când le ceruseră. Îl reconstituiseră cu plăcere în starea iniţială. Abigail îl mângâie şi-şi îngropă faţa în blana lui.

– Pisoiaş scump, rosti ea. Credeam că ai murit.

[*Originally published in „TriQuarterly” #49 1980*]